

[Bente Juncker]

Jeg er nødt til at sige til ministeren, at jeg synes, hans redegørelse giver indtryk af, at han har tænkt, at han nok ikke kunne komme igennem med en styrelseslov, når han har siddet 9 år som minister, uden at det er lykkedes, men at det nok går, når han nu har lavet disse frie universiteter og har stillet nogle ting op i denne redegørelse. Jeg er nødt til at sige til ministeren, at jeg synes, at ministeren skulle mande sig op og komme med et nyt styrelseslovsforslag, for efter det, ministeren har skrevet her om ledelse, forskning osv., tror jeg, at et flertal i Folketinget vil være enig, hvis de lægger det meste af det 1968-bævl væk, som ingen alligevel tror på, det er jo fortabt. Ove Nathan skrev også i Information for nylig, at det er der altså ingen der retter sig efter mere.

Der er ingen, der retter sig efter styrelsesloven. Sydjysk Universitetscenter har en bestyrelse, og de andre universiteter bekendtgør mere eller mindre, at de ikke retter sig efter den. Var det så ikke på tide at få nogle af de gode ledelsesprincipper ind i en styrelseslov, så man kan placere det ledelsesansvar, ministeren skriver så smukt om i redegørelsen, eller skal det ind ad bagvejen?

Jeg bliver nødt til at spørge ministeren om det, for jeg synes, det er vigtigt, at dekaner osv. finder ud af, at det er dem, der har ansvaret. Det er altså ikke de studerende, der bestemmer, og man behøver ikke at holde lange møder om, hvad der skal undervises i, hvor meget der skal undervises, hvad der skal forskes i, og navnlig hvad der ikke skal forskes i.

Jeg synes, ministerens redegørelse er glimrende, den er nærmest fremragende på dette punkt, men ministeren må prøve at handle lidt efter de ord, han skriver. Lad os få et forslag til en ny styrelseslov, og hvis det bliver stemt ned, ved vi, at der stadig er nogle herinde, der drømmer om 1968, men så må ministeren prøve til næste år.

Elisabeth Arnold (RV):

Redegørelsen om et åbent marked for videregående uddannelser er blevet rost af nogle i dag, kritiseret af andre, og det er blevet sagt, at den er smukt præsenteret. Der er mange Venstreord i, sagde fru Bente Juncker, men hvis man pillede alle Venstreordene fra, var der såmænd mange fornuftige ting i den.

Jeg har fundet det mest karakteristiske ved denne redegørelse på forsiden af den; der står nemlig allernederst »Undervisningsministeriets småtryk 1«. Det kan blive interessant at se, hvor mange kapitler der kommer. Jeg synes, der er mange plusord i denne redegørelse. Det er selvfølgelig smukt med alle disse plusord, det spænder forventningerne højt, men i mange tilfælde synes jeg, der er tale om falsk varebetegnelse. Jeg er ked af al den brug af frihed, friere valg, friere udbud, fordi det ligesom signalerer, at der nu også bliver fri adgang til flere uddannelser for de studerende, og det er ikke det, der ligger i redegørelsen.

Der er i øvrigt spændende ting i redegørelsen, som jeg synes vi skylder ministeren et bud på. Allererst vil jeg sige om baggrunden for redegørelsen, at der tydeligt står, at den såkaldte grønthøstermetode har udspillet sin rolle, og det vil vi gerne fra radikal side sige at vi er glade for at ministeren har opdaget.

Grønthøstermetoden duer ikke mere. Der har igennem de sidste 9 år været skåret kraftigt ned på rammebevillingerne, der har været foretaget produktivitetstigninger samtidig med, at man har optaget et øget antal studerende, og man har stillet meget store krav til omstillingsniveauet på de videregående uddannelsesinstitutioner. Jeg synes, de har klaret det fantastisk flot. De har i virkeligheden klaret en produktivitetstigning på 20 pct., og det er der ikke ret mange offentlige institutioner der har kunnet gøre dem efter.

Der er strammet meget, men jeg mener, at grønthøsteren nu har kørt så længe, at den er nede ved jorden, og hvis der skal gøres mere for uddannelsessystemet, må der flere penge til. Derfor vil vi heller ikke være med til at fortsætte med grønthøsterbesparelser på det kommende års finanslov; det har vi meldt ud for længe siden, og det fastholder vi. Det er bare for at få sat den ting på plads med det samme.

Et af ministerens forslag i redegørelsen er, at de studerende skal kunne »stemme med fødderne« eller »sive« med deres penge fra den ene uddannelsesinstitution til den anden. Vi er meget betænkelige ved, at man uden videre giver los for at kunne »stemme med fødderne« og kunne »sive«, for hvad bliver betingelserne, og hvad vil praksis blive? Hvordan skal institutionerne planlægge? Hvordan skal institutionerne leve op til de krav, som ministeren stiller